Mizah

Pazar ola Hasan Bey !

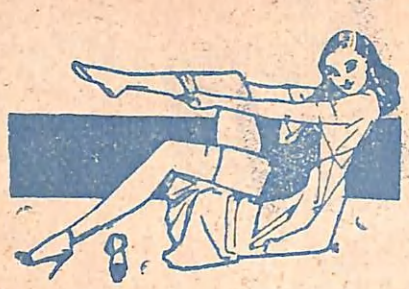

FIKRALAR

Tezi tezine

Delikanlı, genç kızdan randevu istiyordu:

— Cumartesiye buluşalım da Adaya gidelim, olmaz mı?

Kız hemen cevap verdi:

— Olmaz!

Delikanlı hayret etti, sordu:

— Neden?

Kız tabiî bir tavırla cevap verdi:

— Cumartesi günü evleniyorum. Fakat, istersen pazara gideriz.

Allah şahit...

Kadın, kocasını karşısına almış:

— Doğru söyliyeceğine yemin et, sana bir şey soracağım, diyordu.

Erkek (vallahi) yi bastı. Onun üzerine karısı sordu:

— Sen benimle, teyzemden on bin lira miras kaldı diye evlenmişsin. Öyle bir dedikodu var, doğru mu?

Adam, derhal cevap verdi:

— Ne münasebet karıcığım! On bin lira teyzenden değil, kimden kalırsa kalsın ben yine seninle evlenirdim.

Aferin!

Kadının sağı, solu olur mu! Kocasına kızmış, gazinonun ortasında, yüksek sesle bağırmağa başlamıştı:

— Seni gidi alçak herif seni! Ben sana gösteririm... Şimdi seni ayağımın altına alırsam pas gibi paralarım...

Kocası etrafına bakındı, bütün başların kendisinden tarafa çevrilmiş olduğunu gördü. Fakat soğukkanlılığını kaybetmeden derhal vaziyeti kurtardı:

— Aferin, karıcığım; dedi. İyi cevap vermişsin. Eh, daha ne dedin, bakayım?

İkisi de antika

Ressam ... aylardanberi odasının kirasını vermemişti. Aybaşında ev sahibi yine kapıyı dak eyledi, kiracısına çıkışmıya başladı.

Sanatkâr, bu müz'iç ev sahibinden bıkmıştı:

— Yahu sen ne biçim adamsın! dedi. Evinde benim gibi bir adamı kiracı etmiş olmaktan şeref duyman lâzım. İleride öldüğüm zaman, burasını müze yapacaklar. devrimizin en büyük ressamı burada oturmuştu, diyecekler...

Evsahibi:

— Onu biliyorum, diye cevap verdi. Hattâ, borcunuzu ödeyecek olursanız, evim yarından itibaren müze olacak.

Nazar

Defterdarlık muhasebe müdürü Tevfik, Babıâli caddesinde bir arkadaşına rastgeldi. Beraber yürümeğe başladılar. Bir aralık Tevfik bir şey hatırlamış gibi, elini alnının üzerinden geçirdi:

— Haberin var mı? dedi. Bizim Ahmedi bu sabah hastahaneye kaldırmışlar..

Arkadaşı birden hayrete düştü:

— Yok canım, dedi. Neden? Sapasağlam bir insandı. Daha dün akşam görmüştüm, kolunda sarışın, şık bir kadın vardı, beraber Taksim gazinosuna giriyorlardı.

Tevfik gülümsedi:

— İşte, dedi. Onun için hastahaneye düşmüş ya! Senin gibi, onu, karısı da görmüş!

Sunturlusu

Lâf kıtlığında yine gelin - kaynana lâkırdısı açılmıştı. Kadınlardan biri:

— Benim kaynanam, diyordu, evlendiğimizden beri bizim eve bir kere geldi...

Etraftan hayret ve gıpta sesleri yükseldi:

— Aman ne mutlu sana! Talihin varmış doğrusu...

Mesut gelin acı acı gülümsedi:

— Hangi talihten bahsediyorsunuz ayol! dedi. Kaynanam bir kere geldi ama, pir geldi: o gündenberi evden dışarı çıkmadı!

Devlet

Hamdi Varoğlu, evlilik hayatından pek memnun olduğunu iddia ediyordu. Burhan Felek:

— Anlatsana yahu! dedi. Bu memnuniyetini nasıl elde ettin?..

Hamdi Varoğlu:

— Gayet basit, dedi. Aile tıpkı bir devlet gibidir azizim. İşleri, aynen bir hükûmet gibi idare etmek lâzımdır. Meselâ bizim evde karım, maliye bakanıdır. Hizmetçi iç işlerine bakar; dış işlerini, benim yayınevindeki çırak görür. Ulaştırma işlerine de vekâleten o bakar. Gül gibi geçinip gideriz.

Burhan Felek:

— Peki, dedi. Sen de devlet reisi misin?

Hamdi Varoğlu, kestirme bir cevap verdi:

— Hayır, dedi. Ben sadece vatandaşım: Bütün para benden çıkar!

Merak etme!

Kız, zengin bir delikanlıya âşık olmuştu, illâ onunla evlenmek istiyordu.

Fakat genç, evlenirlerse mesut olamıyacaklarını söylüyor ve kendisinin kusurlarını sayıyordu, Bir gün:

— Evlenelim, diyorsun ama, yavrum, diye tekrar bin dereden su getirmeğe başladı. Evlilik hayatı demek, masraf kapısı demektir. Halbuki ben, bilirsin, çok cimriyimdir. Para harcamasını hiç sevmem.

Kız hemen atıldı:

— Zararı yok, canım! Sen hele benimle evlen, bütün paraları ben harcarım...

Eğlence

Evlendiklerinden beri fırsat bulup da — daha doğrusu, para bulup da — bir eğlence yerine gidememişlerdi. Nihayet bir gün, piyangodan ellerine bir iki yüz lira kadar bir para geçti.

Adam:

— Haydan gelen huya gider, karıcığım, dedi. Bu akşam Beyoğluna çıkalım da biraz eğlenelim, olmaz mı?

Kadın:

— Olur, dedi. Yalnız, anahtarı sen al. Ben belki geç kalırım...

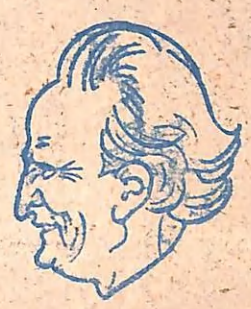

Tehlike

Çallı İbrahim, iki arkadaşile beraber, Çamlıca Kulübündeydi. Arkadaşlarından biri ötekine nasihat vermeğe başladı:

— Sen, dedi. oğlunla biraz alâkadar olsan, pek iyi edersin birader! Kadınların peşinden ayrılmıyor, mütemadiyen onların arkasından koşuyor. Bu gidişle, başına bir belâ gelmesinden korkuyorum.

Çallı, meşhur kahkahalarından birini attı:

— Merak etme dostum, dedi. Bunda korkulacak bir şey yok.

Nasihat veren de, dinleyen de hayretle onun yüzüne baktılar, merakla sordular:

— Neden?

Çallı:

— Asıl tehlike, dedi. Kadınlar, onun peşinden koşmağa başladıkları zaman ortaya çıkar!.

Göz yaşı

Memleketimize gelen Amerikan heyeti âzasından biri içtimaî âdetlerimizi, medenî kanunumuzu falan da merak etmiş olacak ki, evlenme - boşanma meseleleri üzerinde bazı şeyler soruyordu. Aldığı cevaplardan sonra:

— Kanunlarımız sıkı, dedi.

— Öyledir, dediler. Sizde nasıl?

Amerikalı cevap verdi:

— Bizde boşanma o kadar kolaydır ki evlenirken, hiç bir kadının ağladığı görülmez.

SAYI: 66 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 10 EKİM 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI

BAŞ KÖŞEDEN

Bu Gürültü Neden ?

Bektaşi babası, genç ve körpe bir delikanlıya göz koymuş. Fakat genç, ciddî ve namuslu olduğu için onu, fena niyetlerine âlet edemiyeceğini, aksi takdirde başına büyük işler açılacağını hesap etmiş ve iştihası kursağında kalmış.

Gel zaman, git zaman.. Hacıların dönme günü gelmiş, çatmış. Köy halkıyle beraber delikanlı da onları karşılamağa çıkmış. Tabiî bektaşi de aralarında!

Hacılar sökün edince bir ana, baba günüdür başlamış. Birbirine sarılan sarılana ve öpüşen öpüşene. Hiç bektaşi fırsatı kaçırır mı? O da, körpe ve genç delikanlının boynuna sarılmış ve başlamış şapur, şupur öpmeğe. Bu hali görenler:

— Yahu, erenler! demişler. O Hacdan gelmedi, onu ne diye öpüyorsun?

Bektaşi, biraz gerilemiş ve ellerini havaya açarak:

— Ayol, demiş. Mademki hacı değildir, övleyse yüzündeki bu nuru ilâhi ne?!

Ahmet Emin Yalman, «Vatan» gazetesinde bir başmakale neşretti. Daha doğrusu büyük bir ifşaatta bulundu. Yazdıklarına inanmak lâzım gelirse: Müfrit Halk Partililer, bir diktatorya kurmak, Cumhur Reisini Çankaya köşkünde aşağı yukarı hapsetmek, İstiklâl mahkemeleri açmak, şahsiyet sahibi vatandaşlar hakkında takibat yapmak, hulâsa memleketi bir zindana çevirmek istiyorlarmış.

Yazdıkları doğru mudur, değil midir? Bilmeyiz. Günahı, vebali boynuna! Fakat, bu münasebetle yapılan bazı neşriyata bakıyor da, içimizden:

— Madem ki, diyoruz. Ortada hiç bir şey yoktur, öyleyse bu gürültü neden?

Mizahçı

Ankara Ekspresinde dönüş muhaveresi:
— *Sanki, fevkalâdelik neresinde idi?*
— *Tahsisatında!*

ZURNADA PEŞREV

İnanmak Meselesi !

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

gözleri, kanlı

Arkadaşım çatmış, beni kanlıydı; kaşları rdu: azarlar gibi konuşuy Hiç

— Sen, diye bağırıyordu bir şeye, ama hiç bir şeye nanmaz mısın?

Ona, cevap vermek isterdim; fakat nedense, hiddetine, bu mânasız gazabına hürmet etmek lüzumunu duydum; sustum, gülümseyerek gözlerine baktım: Dost mânasını taşıyan gözlerimle. Ama o, gazaplıydı, beni anlamak istemedi, tekrar bağırdı:

— Senden nefret ediyorum, çünkü: sen hiç bir şeye inanmıyorsun!

Öfke içinde ayağa kalktı; öfke içinde, bana selâm bile vermeden gitti.

Kendi kendime kaldığım zaman düşündüm: Ben, hiç bir şeye inanmıyor mıydım? Bu intibaı ona nasıl vermiştim? Evdeki, eski püsküllü fesimi önüme koydum:

— Söyle bakalım, dedim. İtiraf et! Sen, hiç bir şeye inanmıyormuşsun!.

Ressam — Portresini sipariş eden bayan, resminde bütün karakterinin verilmesini istemişti. Poker meraklısı olduğu için resmini böyle yaptım!.

— Dişim için Avrupaya gidiyorum..

— Ben de dişim için Amerikaya gidiyorum, karım naylon çorap, naylon elbiselik istedi, onları alacağım!

Bir yargıcın huzuruna çıkmış gibi yemin ettim ve ifade vermeğe başladım:

— Ben, bu dünyada bir çok şeye, ama bir çok şeye inanan bir adamım. 7 Eylûl kahramanının, hükûmet başkanı olarak fermanferna olmadığı halde, yiyecek, içecek, giyecek fiyatlarının ucuzlamıyacağına inanan bir vatandaşım!

Kiracıları ev sahiplerinin pençesinden kurtacak bir tedbir alınmıyacağına sureti katiyede inanan bir insanım!.

Büyük Mimar Sinanın ölüm ve doğum günlerinde muazzam, mutantan, muhteşem merasimler yapılacağına; fakat onun Eyüpte inşa ettiği güzel, zarif, nefis Silâhşör Ömer bey caminin göz göre göre tahrip edileceğine, bugün bir virane haline getirileceğine; yıkılmıya mahkûm edileceğine candan, can ü gönülden inanırım!.

Evet, bu dünya içinde bir çok milletler, kendilerine uydurma tarih yaparlar, acayip cisimlere **asarı âtika** ismi verirlerken, bizim eski eserlerimizi kendi ellerimizle yıkmağa müsait bir tıynet, bir cibilliyet taşıdığımıza inanırım!

Buna mukabil de, Müzeler Müdürlüğü diye bir müesseseyi muhafaza edeceğimize; ona müdürler, müdüri umumiler, şefler, memurlar, kâtipler, daktilolar, hademeler vereceğimize inanırım!

Edirnekapı dışındaki Mustafapaşa camii ve medresesinin yerle bir edilmesi karşısında ağzımızı bile açmıyacağımıza; amma Evkaf idaresinde bir çok memur çalıştıracağımıza ve onlara avuç dolusu para vereceğimize inanırım!

Belediyenin şehrin lüzumlu lüzumsuz yerlerinde merdivenler yaptıracağına, açık hava tiyatroları inşa ettireceğine, halkın rahat rahat binebileceği otobüsler, tramvaylar almıyacağına da inanırım; Otakçılar yokuşundaki Yavuz Sultan Selimin **Daye Hatun**'luğunu yapan kimseden kalan çok eski ve tarihî binanın duvarındaki küçük, zarif, minyatür bir çeşmenin tamir bahanesiyle ortadan yok edilmesine de..

Acaba, benim sevgili ve gazablı arkadaşım, bu satırlarımı okuduğu zaman hâlâ hiç bir şeye inanmadığımda ısrar edebilir, gözlerini devire devire bana:

— Sen, hiç bir şeye inanmıyorsun!

Diye bağırabilir mi?

Ben, bu memlekette yapılan ve yapılacak olan bir çok şeye, şeylere inanırım dostum! Eğer yüzün kızarmazsa, sana bir yazı daha yazayım ve daha geniş itiraflarda bulunayım?

Hem plânlı, hem proğramsız !

Vilâyette garâbet durmadan devam eder,
Noksânı, Belediye makamı tamâm eder!

★

Kendi açık verirken varidât hânesinde,
Açıkta kalanlara hâneler ikrâm eder!

★

Halk ucuz bir lokanta ararken, Hak erenler
Taksim gazinosunda meccânen taâm eder!

★

Haftada bir kordelâ kesilir bir tarafta,
Birkaç ateşli hatip kürsüden kelâm eder.

★

O gün şehir nâmına çekilen telgraflar
Bakana, Başbakana arz-ı ihtirâm eder.

★

Açar vâli bu sabah stadyomun nısfını,
Yarın da tiyatronun nısfında akşâm eder!

★

Böyle yarım bütçeden çıkmaz elbet tâm eser;
Şâyet biterse herkes bir daha bayrâm eder!

★

Yarım bütçe yüzünden, Beyoğlu mâmûresi
Fâtih harâbesine uzaktan selâm eder!

★

Et için meded bekler İstanbul Ankaradan,
Su için gök yüzünden rahmet istirhâm eder.

★

Yazın deniz suyundan faydalanan şehrili
Kış gelince yağmurda bir âlâ hamâm eder!

★

Hakikatte bu şehrin ne kışı var, ne yazı;
Çamur faslı râm olup toz faslı kıyâm eder!

★

Celebler, kabzımallar, mal verip can alırlar;
Can verip mal alan halk hakkını harâm eder!

★

Tramvaylar dopdolu, otobüsler başı boş;
Taksiler şoför değil, banker istihdam eder.

★

Bilmem neye toplanır Belediye meclisi;
Neyi tartar, tartışır; neyi program eder?

★

Böyle sürüp giderse bu perîşan manzara,
Deli Ozan, sana çok nükteler ilhâm eder!.

Deli Ozan

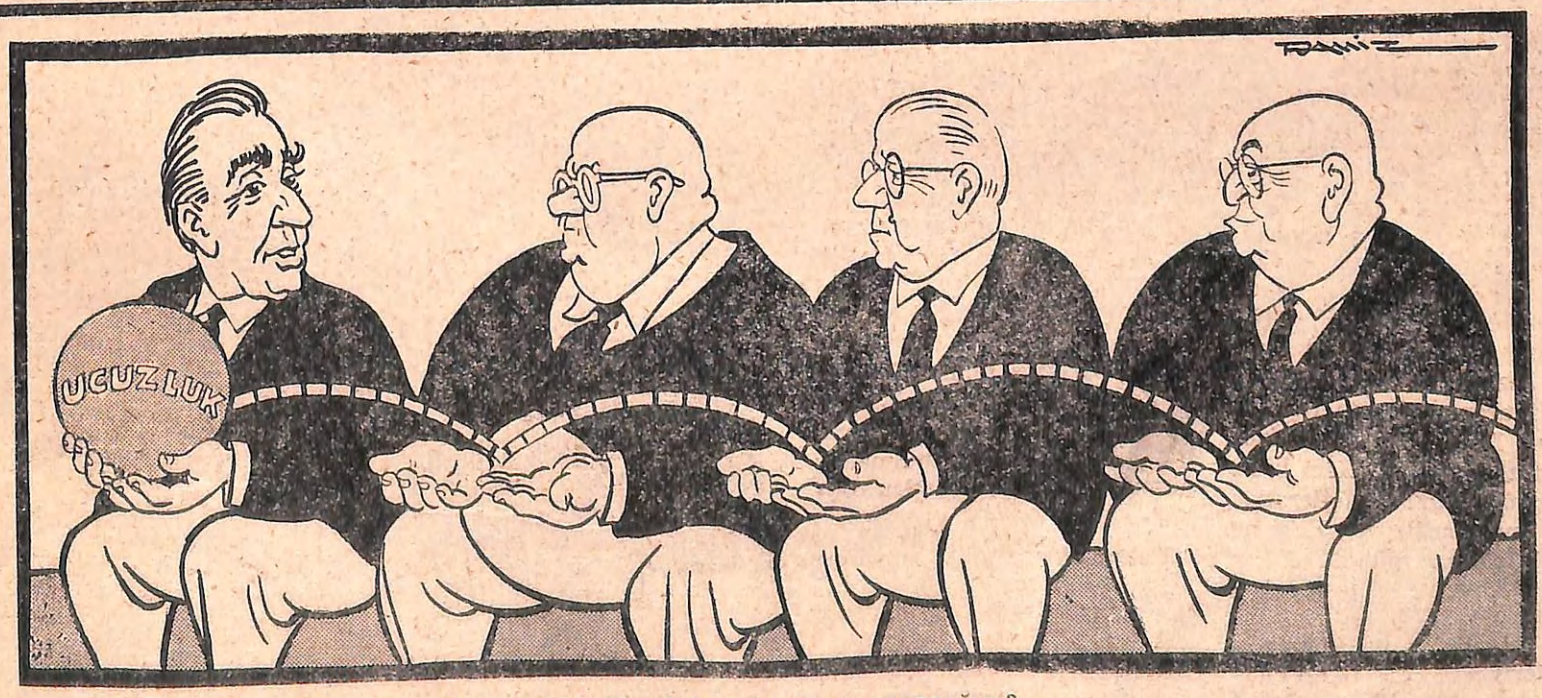

Yeni Başvekil — Şimdi ben bunu ne yapacağım?
Evvelkiler — Hiç. Biraz da sen oynar, senden sonrakine atarsın!

— Ne uzun mektup o öyle? Siyasî mesaja benziyor..

— Hayır, nişanlıma gönderiyorum, istediğim şeylerin listesiniyaptım, daha ziyade siyasî notadır!.

Size Nasıl Geliyorsa Öyledir !

Yazan: PALAZ

Bilmem hatırlar mısınız? Bundan bir müddet evvel memlekete bir Amerikalı mütehassıs gelmişti: Mister Tabor. Bu adam iki üç gün İstanbul'da kaldı. Tabiî şerefine ziyafetler verildi; dolaştırıldı, gezdirildi, eğlendirildi. İki üç gün için de Ankara'ya gitti. Tabiî orada da şerefine ziyafetler verildi; dolaştırıldı, gezdirildi, eğlendirildi. Zaten bu Amerikalı mütehassıslarla bütün bu işleri makine gibi yapar olduk. Yediriyor, içiriyor, gezdiriyoruz. Mister Tabor'a da ayni şeyleri yaptık. O mesele değil. Fakat, gel gelelim, Mister Tabor (bu satırları yazdığım ane kadar) bizim gazetelere aksetmemiş olan bir acayip beyanatta bulunmuş. Hem nerede biliyor musunuz? Berlinde. Hem kime biliyor musunuz? Milletlerarası gazete mümessillerine. Peki ne demiş? İşte bu mühim. Bakın bizim Mister Tabor neler söylemiş:

«— İstanbulda ve Ankarada kendileriyle temas ettiğim kimseleri çok sıhhatli ve gürbüz buldum. Binaenaleyh kanaatimce Amerikanın Avrupaya mutlaka yardımda bulunması şart değildir. Sonra bu yardım ihtiyacı, öyle söylendiği gibi, pek acele değildir.»

Nasıl? Fevkalâde bulmadınız mı? Doğrusu adamın pek de hakkı yok değil. Çünkü o buraya geldiği zaman Başbakan Recep Pekerdi. Elhak iyi beslenmiş ve gürbüz bir zat. Kendisini Yeşilköyde Vali Lûtfi Kırdar karşılamıştı. İstanbulu büyücek bir otele benzetirseniz, son zamanlarda, onun teşrifat müdürüne dönen, yâni boyuna heyet karşılayıp heyet selâmetleyen Valimizin de hakikaten iri yarı, mükemmelen gıdalanmış bir vücudü vardır. Ehhhh.. Adamcağız daha kimi gördü? Belki o zaman Dışişleri Bakanı olan Hasan Saka'yı. Fena mı? O da, Allah korusun, hiç bir hastalığa tutulmamış nümune insan tipi. Başka, başka?

Fakat ayrı ayrı saymıya ne lüzum var. Bizim devlet adamları iyidirler, beslidirler, yiyimleri, içimleri, giyimleri, biçimleri, doğrusu, hepsinin yerindedir. Biçare Amerikalı ne yapsın. Bakmış ki görüştüğü adamların keyfi yolunda. «Eh.. demiş olacak bunlara ne diye, iki ayağımızı bir pabuca sokup kendimiz bin bir türlü mahrumiyete katlanıp yardım edelim?» İşin doğrusu da bu. Bu ama akla Nasrettin Hocanın pek malûm bir fıkrası geliyor.

Hani hoca komşusundan muvakkaten eşeğini almış. Adam bir kaç gün sonra eşeğini almıya geldiği zaman hoca:

— Sorma komşu, demiş, senin eşek öldü.

Tam bu sırada, ahırda bulunan eşek anırmağa başlamaz mı? Herif tabiî kızmış:

— Hoca ayıp değil mi sana? İşte bizim eşek anırıp duruyor.

Hoca da sinirlenmiş:

— Asıl sana ayıp, demiş, bunca yıllık komşuyuz. Bana inanmıyorsun da bir eşeğin lâfına inanıyorsun!

Şimdi bu fıkra nereden aklıma geldi. Pek bilemiyorum. Maamafih inşallah Amerika milleti ve hükûmeti bizim Mister Tabor'a inanmaz!.

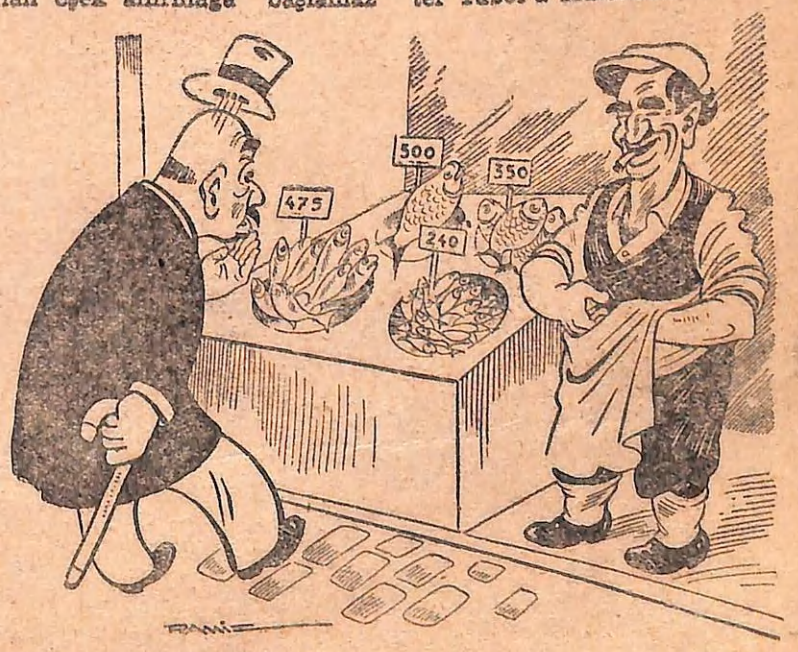

— Yahu, bu pahalılık ne?

— Affedersiniz bayım, bunlar derin su balıklarıdır, Yedi Eylûl kararlarını geç duymuşlar!

Betarz-ı Kudemâ

Yok

Şimdı meclislerde artık duhteri engûr yok
Sâkı-ı gülçehre yok, peymane-i fağfûr yok

Bir harab âbada dönmüştür harabat işte bak
Şişe yok, hum yok, sebû yok, mest yok, mahmûr yok

Nâbedid olmuş bütün hanendeler, sazendeler
Ûd yok, kanûn yok, santûr yok, tanbûr yok.

Seyredip olmak için ilhama mazhar, kâh, kâh
Gerden-i âyine veş yok, sîne-i billûr yok

Serteser gezdim, dolaştım ben vatan aktârını
Oldu meşhudum ki bir tek belde-i mamûr yok

Sîne-i millette gûya aşiyan tutmuş melâl
Bir dil-i mesrûr yok, bir dide-i pürnûr yok

Az mıdır milyon vurup bayram edenler bak hele
Ben bâta ettim dedim amma dili mesrûr yok

Şimdi vardır gerçi pek çok şetme lâyık bednihad
Neyleyim dünyada artık (Eşref)i mağfûr yok

Her zaman fahreylerim, fahreylemek hakkım benim
Çünkü cananım gibi bir dilberi meşhûr yok

Daima lâkin visalinden cüdâ eyler beni
Gerçi çeşmim kör değil, sırtımda bir kambûr yok

Yazmıyor artık — nedir bilmem sebep — Miri (Nihad)
Zannedersem pir-i meyden şimdilik destûr yok

Eyledim devr-i devair maslahat erbabına
Şimdi vâhayfâ sühûlet gösteren me'mûr yok

Durma tezyif et ki ey (Râsıt) habâset ehlini
Denmesin âlemde artık şair-i gayyûr yok

Râsıt

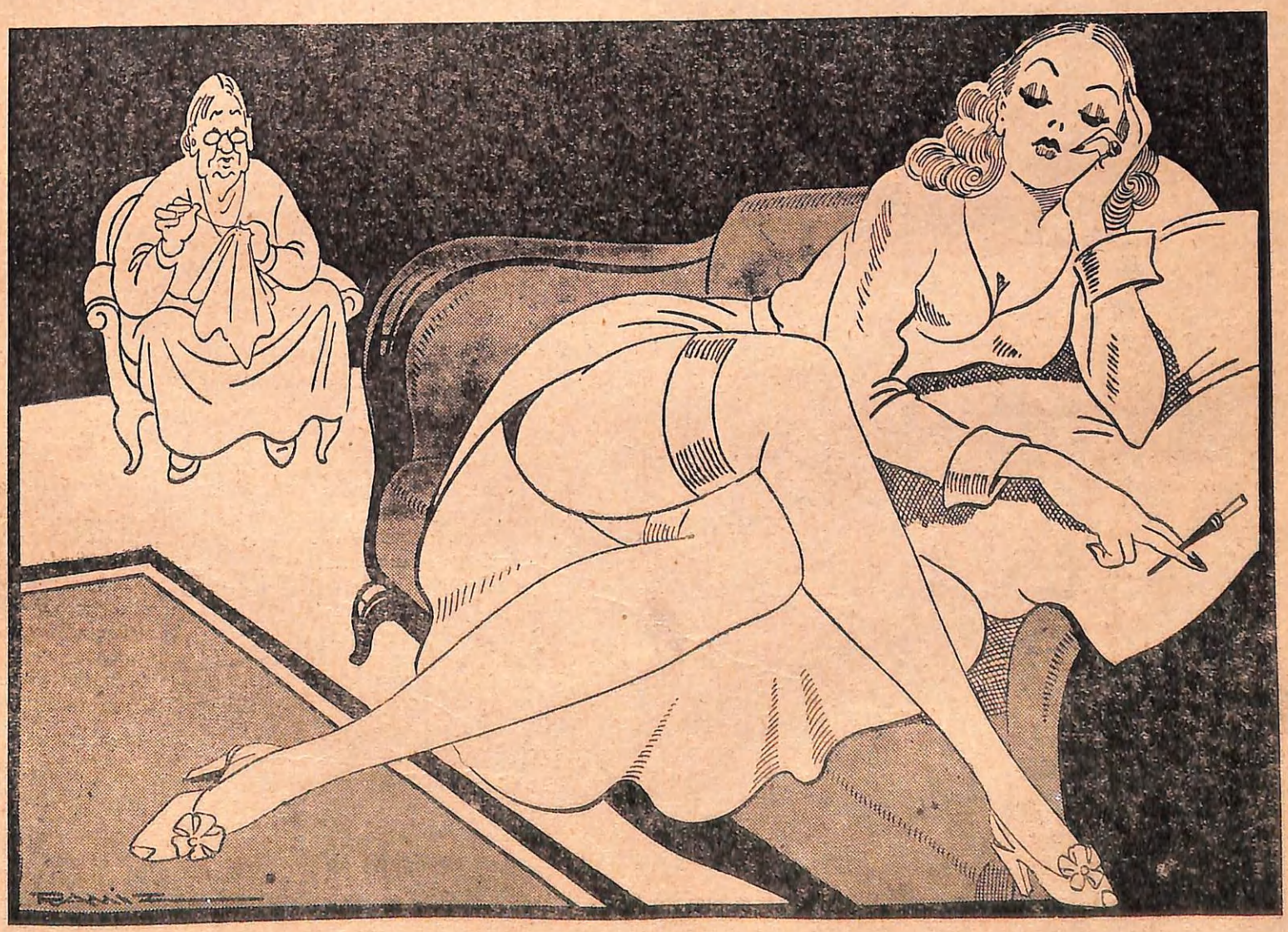

— Kızım, adamın iki apartımaniyle bir de Stüdbeyker otomobili varmış nesini beğenmiyorsun?
— Makinesini anne, pek eski imiş!

Kısmetinde Olanın

Yazan: Hamdi Varoğlu

SAAT MESELESİ

Eski çamlar, pazardan beri, yine bardak oldu. Bir saat erken yatıp bir saat erken kalkmağa başladık.

Saatleri, yaz gelirken bir saat ileri dürtüp, kış gelirken bir saat geri çekmenin, ahrete bir saat evvel veya bir saat sonra gitmekten başka faydası olabileceğine, ayıp değil ya, ben akıl erdirmedim gitti. Hele, saati saatine uymıyan şu bizim İstanbulda.

Tavsiye ederim, radyonun verdiği memleket saat ayarını dinledikten sonra, şehirde şöyle bir cevelâna çıkın. Eminönündeki saatle Sirkeci İstasyonundakini birbirine, Kadıköy iskelesi ile Karaköydekini onlara, hepsini birden Radyonun saatine, onu da kendi cep saatinize uygun bulursanız, şaşarım. Sade ben değil, buna kendiniz de şaşarsınız.

Dedelerimiz, adım başında bir muvakkithane oturtmakta yerden göğe kadar haklı imişler.

Bizim, yaz saati, kış saati diye yılda iki defa saat değiştirmemiz, inanın bana, saatlerimizi boyuna kurcalayıp duran iyi saatte olsunlarla yarış etmeğe benziyor.

YERLİ MALI

Şu yerli mala bir düzen veremedik gitti.

Boya yaparız, rengi üç günde atar, kibrit yaparız, ateş almaz; ilâcımız vardır, şifa vermez; kâğıdımız ateş pahası, çivimizin, durduğu yerde beli bükülür. Kunduralarımızın altına kösele diye koyduğumuz gön, suya dokunur dokunmaz nalınlaşır, büktüğümüz iplik örümcek ağından daha dayanıksız olur.

Derme çatma, pestenkeraniye meftunuzdur.

Yerli malını yalnız kendimize mi beğendiremiyoruz? Ne gezer! Gün geldi, incirin kurtlusunu, fındığın çürüğünü Avrupaya yolladık.

— Başka kulunuzu çırağ edin!

Diye geri gönderdiler.

İşitiyoruz ki, Anadolu Ajansı yeni teşkilât kurmuş, dünya ajanslarına yerli haberler yayacakmış.

Ajansın şimdiye kadar verdiği yerli haberlerde, Halkevi törenleriyle, bakanların ziyafetlerinden başka bir şey okuduğumuzu hatırlamıyorum.

İnşallah, dünya ajanslarına yollanacak haberler, bu neviden olmaz da, çürük fındık gibi geri gelmez.

Patron — Tetkikat için dünya seyahatine çıkıyorum, sizi de yanıma almağa karar verdim. Bu suretle verimli çalışmalarınızı daha yakından bizzat müşahede etmek fırsatını bulacağım..

Daktilo — Oldu olacak, bir de nikâh kıydırsak!

— İki saattir elinde telefon bekliyorsun, cevap vermiyor mu?

— Hayır, ben cevap veremiyorum, konuşan karımdır!

BU KADARI FAZLA OLMAZ MI?

Dünyanın dört tarafından gelen delegeler Yıldız Sarayında toplandılar, Şarapçılık Kongresi kurdular, bir şeyler konuşup duruyorlar.

Bu delegeler arasında, Bulgarlar da var.

Herkes kendi malını övüp dururken, bu tatlı sohbet arasında bir falso ses yükselmiş. Bir de dönüp bakmışlar ki, falso sesin sahibi, Bulgar delegesi.

— Çavuş üzümü Türk malı değil, Bulgar malıdır,

Diye gıdak gıdak cevahir yumurtlamakla meşgul.

Türkler konuksever insanlardır ama, misafire, umduğunu değil bulduğunu yedirirler, kusurunu da dobra dobra söyleyiverirler.

Darılmaca yok. Bulgar delegesi, bir yandan elindeki simidi yerken, bir yandan da, karşısındakinin yediği simide göz koyup:

— Anneeee! İsteriiim!

Diye vızıldayan arsız mahalle çocuğuna benziyor.

İlân

Beyoğlu Kaymakamlığından: İlçemize bağlı İstiklâl caddesinin Tünel ile Galatasaray arasındaki kısmında, üzümcüden bardakçıya ve mendilciden defter kalemciye kadar her çeşit seyyar satıcıların kaldırımlarda sergiler açmasına mezuniyet vererek bir Mahmutpaşa pazarı tesisine muvaffak olduk. Sayın Beyoğlu halkının zahmet buyurarak İstanbul tarafına geçmemelerini ve her türlü ihtiyaçlarını mezkûr seyyar sergiden tedarik edebileceklerini kemali iftiharla bildirmeği sayın gazetenizden rica ederiz!

Hâmiş: Pazarımız, tatil günlerinden başka her gün sabahtan akşama kadar açıktır!

Çömezin Röportajları:

66

Politika Hakkında

O

Çizen: RAMİZ

Çömez — Politika neye benzer?

Ankaralı — Ankara balına benzer, tutan parmağını yalar!

Çömez — Politika neye benzer?

İstanbullu — Bizim plâjlara benzer, içerisine girip yanmamağa imkân yoktur!

Çömez — Politikacıların bazılarının yüzü neden karadır?

İzmirli — İzmir üzümü gibi birbirine baka baka kararırlar!

Çömez — Politikacı nasıl yetişmeli?

Adanalı — Çekirdekten yetişmeli ama hafiflik etmemeli, yoksa adamı Adana pamuğu gibi atarlar ha!

Çömez — Politikada yenilmek tehlikesi var mıdır?

Bursalı — Vardır. Sulu olmamalı, yoksa adamı Bursa şeftalisi gibi ısırırlar!

Çömez — Politikacının iyisi nasıl olur?

Konyalı — Durmadan dönen, başkalarına küllâh giydiren Konya mevlevisi gibi olmalıdır!

Çömez — Politikacı neye benzer?

Erzurumlu — Koyuna benzer, sürüden ayrılınca kurt kapar!

Çömez — Politika nedir?

Trabzonlu — Politika tedüğün takaya benzer, kaptan iyi olunca dalgadan korkma, kötüsünde bastan kara eder bütün millet!.

Hikâye

Ev Derdi...

Yazan:
ÇALÇENE

İhsanı çoktandır görmemiştim. Dün akşam üstü Karaköyde rastlayınca ikimiz de sevindik. Şöyle, hem bir iki tek atıp, hem de geçmiş günlerden bahsedelim diye yan sokaklardaki lokantalardan birine girdik. Oğlancağızın o kadar derdi varmış ki, benimkilerini anlatmağa vakit kalmadı; boyuna o konuştu.

İskemleye oturur oturmaz ilk sözü şu oldu:

— Karımdan ayrılıyorum.

— Yapma yahu, neden?

— Bir ev buldum da...

Şaşırmıştım. Ev bulmakla karısından ayrılmak arasında ne münasebet vardı? O, hayretimi yüzümden anlamış olacak ki anlatmağa başladı:

— Sen karımı tanımazsın; onunla niçin evlendiğimi de bilmiyorsun.

İlk kadehleri «sıhhate» yuvarladıktan sonra bu evlenip ayrılma ve ev bulma hikâyesinin tafsilâtını dinledim:

— Hava parası vermeden münasip bir ev bulmak için tam bir sene uğraştım. En insaflı ev sahibi bile en az bir senelik kirayı peşin istiyordu. Dolaşmadığım semt, ipini çekmediğim kapı kalmadı. Sonunda da ümidim kırıldı. Otellerde sürünmekten bıktım, usandım. Nihayet bir gün bir ahbabın evinde şimdiki karıma rasgeldim. Hiç de güzel değildi. Üstelik benden yaşlıydı da. O gün, gittikten sonra kendisinin bir apartımanı olduğunu öğrenince birden aklıma onunla evlenmek geldi. Bu, belki sana şimdi tuhaf görünür ama, yersiz yurtsuzluktan o kadar bezmiştim ki, bu kadınla evlenmeği en münasip kurtuluş çaresi olarak kabul ettim. O günden itibaren de sık sık Ferihayı görebilmek için karımın — adı Ferihadır — ilk defa tanıdığım ahbaplara gidip gelmeğe ve onunla samimiyeti arttırmağa başladım. Mecburen içmiyor, tasarruf ettiğim paralarla ona çiçekler, hediyeler gönderiyordum. Mübarek de ben üstüne düştükçe kendini ağır satmağa uğraşıyordu. Nihayet bir gün beni evine yemeğe davet etti. Fırsatı kaçırmadım ve dizlerine kapanıp, klâsik bir ilân-ı aşk numarası yaptım. Onu çılgınlar gibi sevdiğimi, geceleri uyku uyuyamadığımı, eğer beni reddederse, intihar edeceğimi söyledim. Mücadele biraz çetin oldu. Fakat sonunda da muvafakat cevabını kopardım. Kısa bir hazırlık devresinden sonra da şatafatsız bir nikâh merasimi yaptık. Kendi kendime: «Eh İhsan diyordum, işte ev derdini hallettin, karın genç ve güzel değil ama, paralı, nikâhta da keramet var derler. Kimbilir. Belki de mesut olursun!»

Sana yalan söyleyecek değilim ya; ilk zamanlarda ayrılmak diye bir şey düşünmüyordum. Fakat ilk günlerin harareti geçince, karım ne mal olduğunu ortaya döküverdi. Garip garip titizlikleri ve tahammül edilmez bir kıskançlığı vardı. Huysuzluğunu o kadar ileri götürdü ki, işe başlama saatiyle, işin bittiği saatin haricinde eve gidip gelmek için bana on beşer dakikadan fazla izin vermemeğe kadar vardı. Nihayet baktım ki ev aramak derdi, böyle bir kadınla yaşamaktan çok daha ehvenmiş. Tekrar münasip bir ev aramağa koyuldum. Bugün de Tarlabaşında iki odalı, kendime göre bir yer bulabildim ve mukaveleyi imzalar imzalamaz da soluğu Adliyede aldım. Karımdan ayrılmak için hemen bir istida verdim. Bugün artık rahatım, karımın evine gitmiyeceğim. İstediğin saate kadar eğlenebiliriz.

Tenbel tesellisi

Öğüt vermek para ile değil ya. Bizim şair Salih Zeki de kendisinden sadaka istiyen dilenciye, para yerine nasihat vermeyi tercih etmişti:

— Bak, gücün, kuvvetin yerinde, dedi. Niçin çalışmıyorsun?

Dilenci güldü:

— İlâhî beyefendi! dedi. Şu halime baksanıza! Çalışacağım da ne olacak sanki? Kazandığım parayı benim gibi serseriye mi yedireceğim!

Akar...

Bizim Sait Kesler, müşkül bir duruma girmişti: Ev arıyordu, nihayet Topkapıda ah şap bir evin üst katında iki oda bulabildi. O gün de, hava yağmurlu idi.

Odaları gezerken, yerdeki leğeni gördü, evsahibine sordu:

— Dam, dedi. Böyle her zaman akar mı?

Evsahibi gülerek itiraz etti:

— Ne münasebeset efendim, dedi. Ancak, yağmurdan, yağmura!.

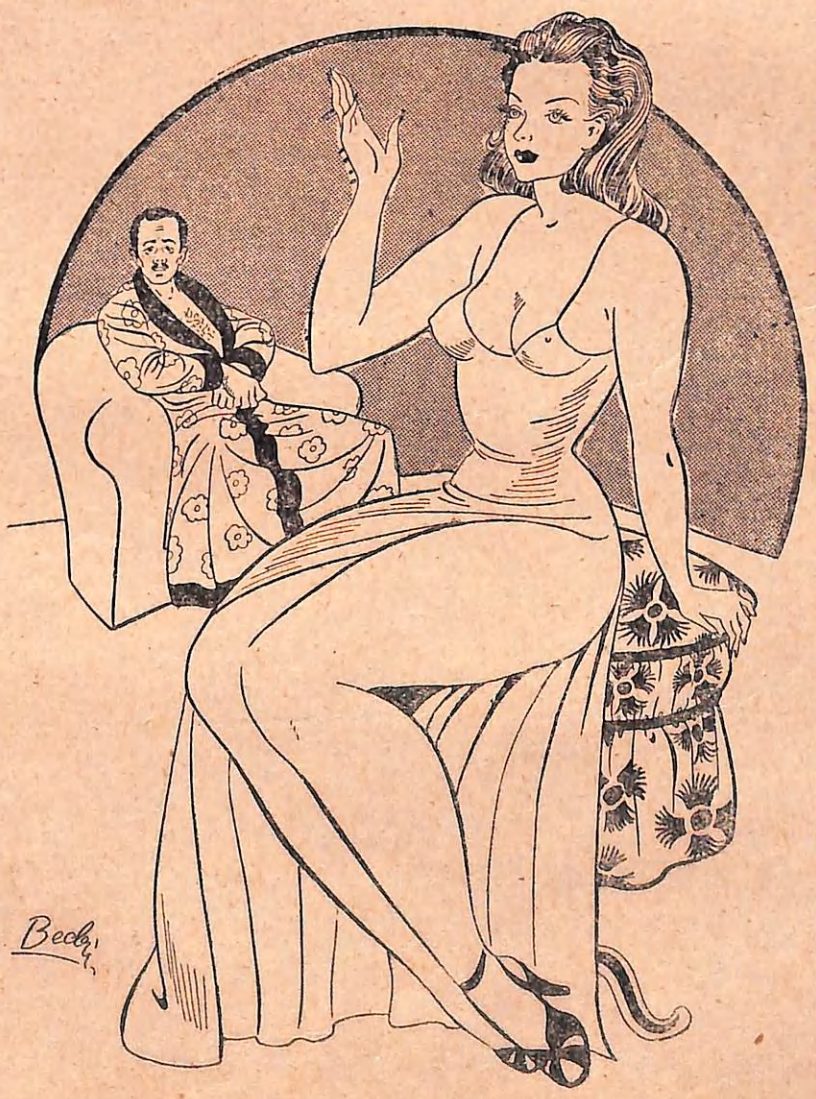

— *Tuvaletim bin liraya çıktı, belli mi?*

— *Hayır, yüz liralıkları diktirip bir elbise yapsaydın daha çok belli olurdu!*

Çömezin Röportajları:
82
Mütehassıslarla konuşuyor!

Çizen: RAMİZ

Çömez — Kalkınabilir miyiz?

İdareci — Sırtınızdan füzulî yükleri atıp hafiflerseniz!

Çömez — İktisadiyatımız nicedir?

İktisatçı — Güzel elbiseleriniz var. Ceplerinizdeki deliği görmek güç!

Çömez — Sanatımızı nasıl buldunuz?

Sanatkâr — Henüz bulamadım, arıyorum!

Çömez — Modamız hakkında ne söylersiniz?

Modacı — Ayranı yok içmeğe, astraganla gider uçmağa, derim!

Çömez — Seyrüsefer işlerimiz yolunda mı?

Seyrüseferci — İşleriniz yolunda ama, seyrüsefer yolunda değil!

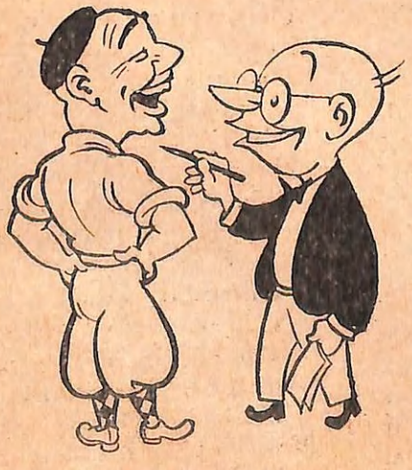

Çömez — Sporumuzu görenler güler demişsiniz?.

Sporcu — Geri alıyorum, ağlar diyecektim!

Çömez — Demokrasimizi nasıl buldunuz?

Diplomat — Tarifiniz üzerine!

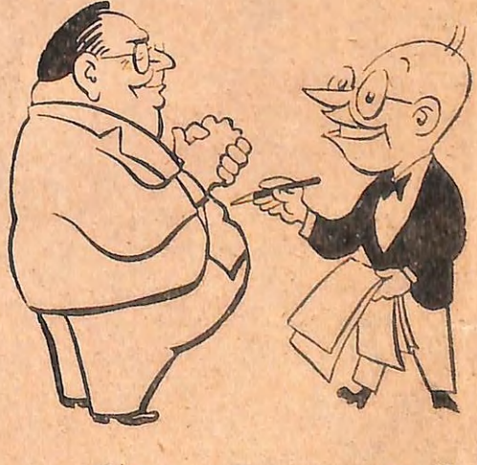

Çömez — Ticaretimiz ne âlemde?

Tüccar — Ticaretiniz mükemmel, hattâ başlı başına bir âlem!

Hikâye

Bekârlığın sebebi

Yazan: Çal Çene

Ruhi Beyin salonu, neşe içerisinde yüzüyordu.

Ruhi Bey, sülâlesinden kalan muazzam parayı, işletmek gibi hafif bir maksat uğrunda harcamağa kalkmamış, onu yemek, yedirmek, memnun, mes'ut etmek için harcamağı bir borç bilmişti.

Felsefesi şu idi: Vasatî ömür, azamî seksen seneyi geçmiyor. Kaç yaşındayım? Yirmi bir değil mi? Bana kalan miras ne? yedi milyon lira... Halbuki, doğduğum günden beri, senede seksen bin lira yesem, param yine de artar, beni namerde muhtaç etmez. İyisi mi? yemeli.

Saz, çalıyor: o susuyor, caz başlıyor; sevenler; sevilenler dansa kalkıyor, Ruhi Bey de ak saçlı başındaki yaşamış insan hatlarını taşıyan yüzünü sağa sola çeviriyor; hâlâ canlı altmış senelik gözlerini çiftlerden ayıramıyor, kendi kendisine:

— Acaba, bu akşam hangi güzeli sineme çeksem?

Diye düşünüyordu.

Çünkü, bu âlemde bulunanlardan ne kadın, ne erkek vardı ki; Ruhi Beyin arzusuna mümanaat etsin ve onun istediğini yerine getirmesin.

Çünkü Ruhi Bey, koynuna aldığı güzele, beş yüz liradan eksik para vermiyordu.

Ama, bu akşam, Ruhi Beyin tuhaf bir durgunluğu varlı.

Genç, yakışıklı, iyi ve güzel kadın avcısı Haydar, birdenbire dile geldi:

— Ustad! dedi. Neden evdin? Bunu sorabilir mi-

şehevî arzularını uyandıran bu kalabalığa bir göz Ruhi Bey, garip ve insanı irperten bir sesle konuştu:

— Gayet basit!. dedi. Bir yuluk ânım, benim zürriyetten mahrum olmama sebep olmuştur.

Birdenbire sustu; Boğaziçi paketini açtı, bir cigarayı hususî surette yaptırdığı geniş ağızlı ağızlığa geçirdi, kibriti çaktı ve konuşmağa başladı:

— On dokuz yaşındaydım. Bu zamanın lisesi olan sultanîyi bitirmiştim. Zengin babam, bana iyi bir tahsil yaptırmak istiyordu. Parise, hukuk mektebine yazıldım.

Bir an sustu, cigarasından derin bir nefes aldı ve konuşmağa devam etti:

— Parise yerleşişimin on yedinci günüydü. Berbat, yağmurlu bir havada sokağa çıkmıştım, kendimi biran evvel mektebe atmağa zorluyordum. Bu yağmurdan kurtulmak için bir dam altına girmekten başka çare yoktu. Birden önümde bir kız bitti. Sırtına devrin modasına göre bir muşamba geçirmişti. Lâcivert şapkasının altından harikulâde göz alıcı sapsarı ve o nisbette ince saçları görünüyordu. Peşine düştüm. Bir pasajda, dikkatli ve sebatli takibimden kurtulamıyacağını anladı ve benimle konuşmağa mecbur oldu, kendisini pansiyonuma davet ettim. O, harikulâde güzel saçlı başını sarstı:

— Hayır! dedi. Sizi, ancak evimde kabul edebilirim. Zaten, bu yaşıma kadar, ne bir erkek tanıdım, ne de bir erkeğin evine gitmek arzusunu hissettim, Sizi.. nasılsa.. bilmem ki..

Bir Belçikalı olduğunu söylüyordu. O gün, onu, evine kadar geçirdim. Ertesi günü, saat dörtte, evine gelmek üzere kendisinden ayrıldım.

Kadehinden bir yudum içti:

— Sevgilim, harikulâde yamandı! dedi. Yalnız bir huyu vardı: en hararetli anlarımızda: «Ruhi, diyordu. Şimdi kımıldamadan dur! Bundan zevk duyuyorum!»

Bir cigara yaktı:

— Bu harikulâde sarışınla, dedi; münasebetimiz altı ay sürdü. Ne oldu bilmiyorum? Belki, o, belki de ben ayrılma vesilesi aradık, ayrıldık.

Kendi eliyle doldurduğu kadehi, bir hamlede sonuna kadar içti konuşmağa devam etti:

— Gel zaman, git zaman. Babam öldü, ben de tek varisi olduğum için tahsilimi bitirmeden Istanbula geldim. Malûm formalitelerden sonra, evlenmek için bir kıza talip olum. Kız hakikaten güzeldi. Çok güzeldi. Ailesi, teklifimi kabul etti. Fakat kayın pederle ilk karşılaştığımız gün, işler sarpa sardı. O, bir müddet yüzüme baktıktan sonra: «Biraz dur!» dedi. Karısından gizlediği bir albümü bana uzattı: «Şu, dedi. Sen değil misin?»

Hayretler içerisinde kaldım: bu, bendim. Bu Fransada sevgilimle en mahrem anlarımı tesbit eden bir albümdü. O zaman, kafama dank etti ki: en hararetli anlarımızda: «Ruhi, şimdi kımıldamadan dur!» demesinin hikmeti meğer buymuş. Bilmeden poze ettiğim bu resimler, bütün dünyaya yayılmış, zevk ehlinin eline geçmiş. Hangi kıza talip olduysam, babası, albümü elime verdi.

Bir kahkaha kopardı:

— İşte dostlar! dedi. bu yüzden evlenemedim!

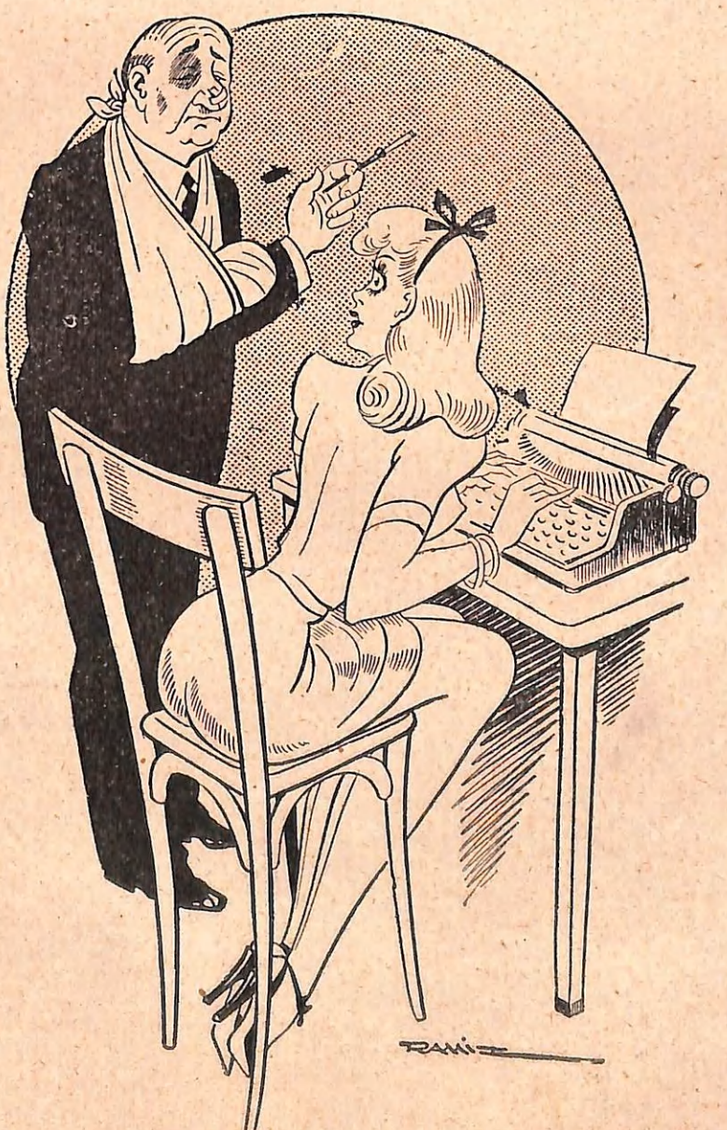

Patron — Akşam, karımla senin hakkında uzun boylu konuşup karar verdik.. Kendine başka yerde iş ara yavrum!

FIKRALAR

Paralı kadın

Çirkin ve yaşlı bir kadınla, parasına tamaen evlenmişti. Kadın bunu her zaman onun başına kakardı:

— Benim param olmasa bu gördüklerinin hiç biri bu evde bulunmazdı... Bu koltuklar, şu antika eşya hep benim param sayesinde...

Adam nihayet dayanamadı. Bir gün:

— Evet, dedi. Senin paran olmasa bu evdeki antikaların hiç biri, hattâ sen dahi burada bulunmazdın...

Zekâ bahsi

Galatasaray, ilk kısım müdürü Saffet bir kaç arkadaşiyle beraberdi. Söz kadınlardan açılmıştı: Kimi onların aleyhinde, kimi lehinde söylüyordu.

Biri:

— Kadında zekâ nâmına bir şey yoktur, dedi.

Biri itiraz etti:

— Kim demiş! Meselâ benim karım öyle zekidir ki kendisine ne zaman yalan söylemeğe kalkacak olsam, derhal keşfeder.

Saffet gülümsedi:

— Ona kadın zekâsı denmez, dedi. Erkek aptallığı denir, azizim...

Nişanlı kız derhal:

— Hayır, dedi. Zannetmem.

Arkadaşı merakla sordu:

— Neden?

O, sakin bir tavırla cevap verdi:

— Daha evvel evlenmiş, boşanmış çünkü. Her halde kadınları iyi tanır.

Beterin beteri

Orası da fırsatların kaçırıldığı veya kaçırılmadığı, bol bol gol atılıp gol yenilen bir yer olduğu için mi nedendir? Sporcular, bilhassa futbolcular tekaüde sevkedilir edilmez Ticaret hayatına atılıyor, pekâlâ da muvaffak oluyorlar.

Bunlardan biri de: Galatasarayın meşhur sevimli Leblebi Mehmedidir.

Şehir Lokantasının, Florya Belediye gazinosunun, bizim Basın Birliği lokantasının sahibi olan Leblebi Mehmet, bir kaç arkadaşiyle beraber oturmuş, konuşuyorlardı. İçlerinden birisi iki kere evlendiğini acı bir lisanla anlatıyordu. Bir aralık içini çekti:

— Dostlar. dedi. Talihim yok vesselâm! İlk karım kötü çıktı, beni bıraktı, bir başkasına kaçtı..

Birisi sordu:

— Peki ikinci, karın?

Leblebi Mehmet gülümsedi:

— O da tersine azizim, dedi. Talihsiz arkadaşımızı bir türlü bırakıp kaçamıyor!

Kahramanlığın şartı

Bizim Sait Kesler, karılarından şikâyet eden arkadaşlarının yüzüne kahkahalarla güldü ve:

— Benim karıma karşı gayet kuvvetli bir silâhım vardır! dedi.

— Ne? diye sordular.

— Şapkam.

Hepsi hayretteydi:

— Şapkan mı?

O, gene bir kahkaha attı:

— Evet; dedi. Karım ağzını açar açmaz, hemen yerimden fırlıyorum, bütün hızımla atılıp... şapkamı yakaladığım gibi başıma geçiriyorum, sokağa fırlıyorum. Bugün de buraya o şekilde geldim...

Mütehassıs

Emniyet Müdürlüğü doktoru Fahri Can, Eminönü polis merkezine gitmiş, merkez memurunun odasına girmiş, onunla konuşuyordu.

Kapı vuruldu, merkez memuru:

— Giriniz!.

Diye, bağırdı. İçeriye, iyi giyinmiş, orta yaşlı bir adam girdi. Merkez memuru:

— Buyurunuz, dedi. Ne arzu ediyorsunuz?

Adam, çekingen bir tavırla:

— Affedersiniz, dedi. Dün gece bizim evi soyarken, sokaktan görüldüğü için yakalanan hırsızın yanına girebilir, onunla konuşabilir miyim?

Komiser merakla sordu:

— Ne yapacaksınız?

Doktor Fahri Can lâfa karıştı:

— Belki, dedi. Beyefendi hırsıza şöyle bir sual soracaktır: «Gece yarısı, karımı uyandırmadan bizim eve nasıl girebildin?»

MİZAH Ciltleri Yapıldı

Titiz bir itina ile hazırlayıp satışa çıkardığımız, ve okuyucular tarafından fevkalâde beğenilen Mizah ciltlerinden pek az kalmıştır.

Elimizde mevcut koleksiyonumuzdan bir çok sayılar eksik olduğu için ciltlerimizin bir daha yapılmasına imkân yucularımıza, ileride çok kıyolmadığını, ve mizahımızı koleksiyon yapmak istiyen okumetlenecek olan bu ciltleri idarehanemizden süratle almalarını tavsiye ederiz.

Bir cilt 750 kuruş.

Bir kapak 300 kuruştur.

Sadık koca

Kocasından şüphe ediyordu. Arkasına gözcü koydu. Bir hafta sonra gözcü ona, tesbit ettiklerini anlatıyordu:

— Kocanızı bu bir hafta zarfında lokantadan lokantaya, gazinodan gazinoya, sinemadan sinemya takip ettim. Hep bir kadının peşinden gidiyordu.

Kadın:

— Ya? dedi. Öyle mi?

— Evet.

Kadın meraktay:dı:

— Peki, dedi. Bu kadın kim acaba?

— Siz.

SALON

Türkiye'nin fikir ve zevk sahibi bütün muharrirleri en güzel yazılariyle SALON'a yardım etmişlerdir. Baştan başa bir san'at şaheseri olan bu mecmuamızı harikulâde takdir edeceksiniz.

??? günü çıkıyor!

Bilir kişi

Genç kızın arkadaşı, onun nişanlandığını duymuştu. Tebrik ettikten sonra:

— Yalnız, dedi. İşittiğime göre nişanlın biraz yaşlı imiş. Evlendikten sonra, senden kendisine tam bir itaat beklerse...

Sahibi ve yazı işlerini filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer: PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

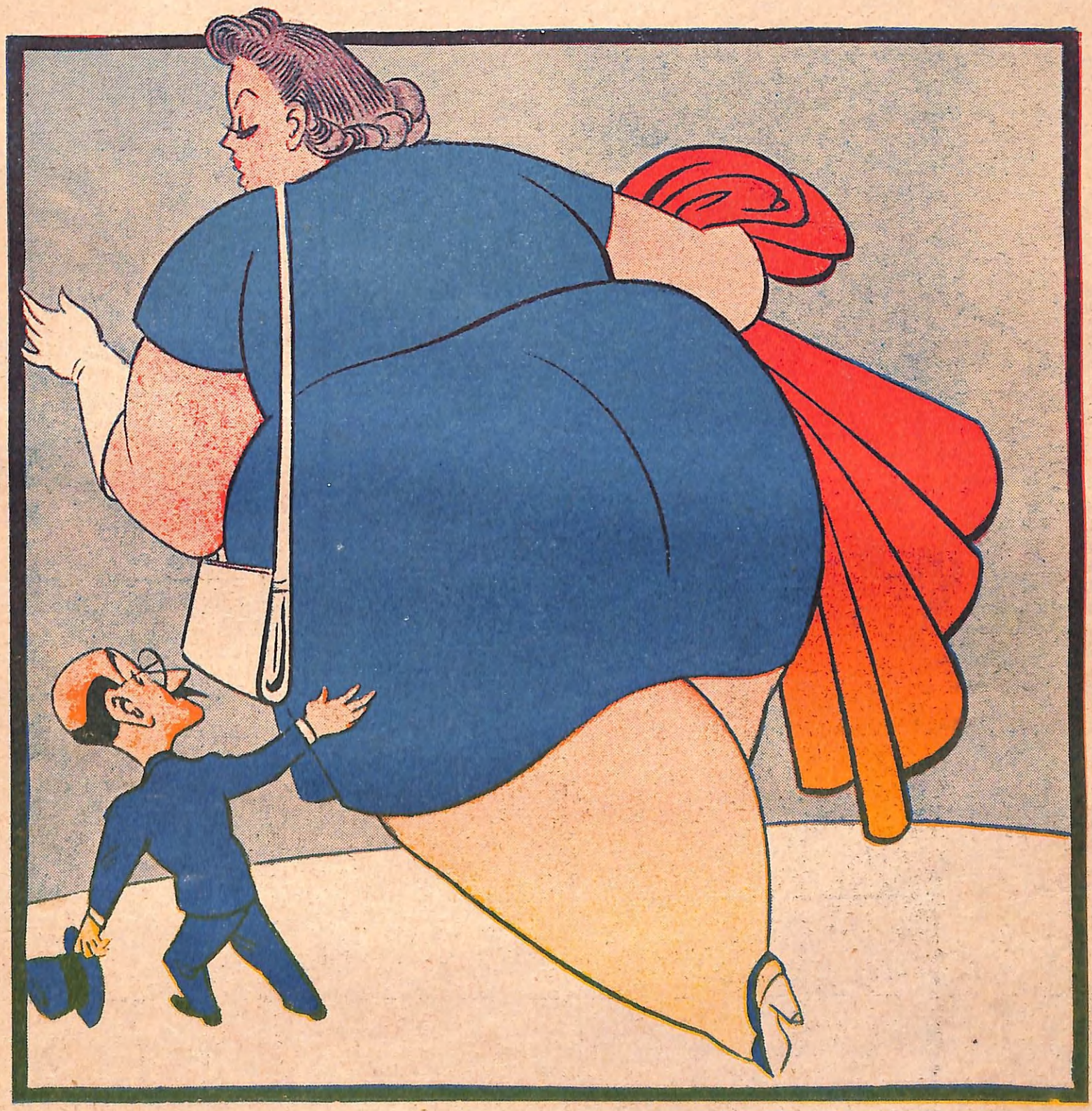

TOMBUL TEYZE VE İTİMAT MESELESİ

Sıska Dayı — Karıcığım bana itimadın var mı?
Tombul Teyze — Bin lira ver de söyliyeyim!

T. T. POSTASI

Samsun: Saime Yörük

S — Karadeniz postalarına büyük gemiler tahsis edildi. Artık şehrimizi teşrifiniz için imkânlar var demektir. Yakında bekliyelim mi?

C — Benim göbeğimin Recep Pekerinkinden ne eksiği var. O, Marsilyaya (İstanbul) vapuruyla gitti. İstanbul vapuru Samsuna işlediği zaman beni de bekleyiniz!.